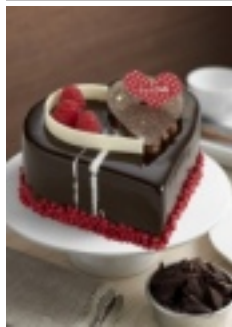


Chocolate Đắng

Contents

Chocolate Đắng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5 The End	5

Chocolate Đắng



Giới thiệu

Anh không nói gì, chỉ mỉm cười rồi quay lưng đi. Nó không thích chocolate đắng. Anh là bạn trai nó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chocolate-dang>

1. Chương 1

__ Tặng em này!

__ Chocolate đắng sao anh?

__ Em không thích?

__ À ừm không em thích lắm. Em thích ăn nhất đấy. Cảm ơn anh ^^

Anh không nói gì, chỉ mỉm cười rồi quay lưng đi. Nó không thích chocolate đắng. Anh là bạn trai nó. Nó và anh yêu nhau giờ đã được gần hai năm. Ngày lễ nào cũng vậy, valentine sinh nhật hay các ngày nghỉ khác, anh đều tặng nó một món quà nào đó và luôn kèm theo một phong chocolate đắng, loại 85%. Sau khi tặng, thái độ của nó lúc nào cũng có phần thắc mắc, nhưng khi anh hỏi nó có thích không, nó đều miễn cưỡng nói có. Vấn đề ở chỗ không phải là nó nói có vì nó trân trọng món quà do anh tặng. Nó nói có chẳng qua chỉ là

vì nó muốn anh hài lòng, muốn là một cô bạn gái hiền lành, nết na. Mà sự thực thì nó luôn như vậy. Không phải chỉ có với anh mới như vậy mà là ai thì cũng thế thôi. Nó luôn cố gắng là một đứa con ngoan đạo, biết nghe lời, ai bảo gì cũng vâng dù nó có thích hay không. Nói nhẹ thì nó nhu mì, mới nặng thì là nó không có chính kiến, để cho người khác quyết định cuộc đời nó, quyết định mọi việc nó làm dù trong bất cứ mối quan hệ nào. Vậy thì anh cũng không phải là ngoại lệ, mọi việc nó đều nghe lời anh. Anh nói một nó cũng nói một, anh nói cãi này đúng nó cũng gật đầu bảo đúng. Đó là lí do mà tình yêu của nó được xem như là một trong số ít những tình yêu không hề xảy ra cãi vã gì cả. Anh nói gì nó cũng hưởng ứng thì sao có thể cãi nhau được. Tất nhiên, anh là một người đàn ông tốt, rất tốt là đằng khác và tâm lí nữa. Anh hiểu nó, hiểu tính cách đầy của nó nên chưa bao giờ anh đưa ra ý kiến gì quá đáng để nó nghe theo cả. Chính điều này càng làm cho nó tin anh và nghe lời anh hơn. Nhưng có một điều nó không hề hiểu tại sao anh lại luôn tặng kèm nó một thanh chocolate đắng mỗi khi anh tặng nó một món quà gì. Nó không thích cái gì đắng, chocolate không phải là ngoại lệ. Chính vì thế, dù nhận quà của anh và nói là thích nhưng nó không hề ăn phong chocolate đó. Nó chỉ mang về nhà và cho vào tủ lạnh. Vì lí do đó mà giờ đây, sau gần hai năm, tủ lạnh nhà nó đã có kha khá chocolate đắng. Tất cả đều là của anh tặng..

— Minh chia tay đi em!

— Anh!

— Anh xin lỗi! Nhưng anh không thể tiếp tục như thế này được. Em là một cô gái tốt, rất tốt nhưng tình yêu không chỉ cần việc tốt hay không. Anh cứ nghĩ rằng nếu yêu một người như em thì có lẽ chúng ta sẽ đi được đến cuối con đường. Nhưng có lẽ anh đã nhầm.

— Người như em??

— Rồi sẽ có ngày em hiểu.

Đó là những gì anh nói với nó vào cái ngày kỉ niệm hai năm hai đứa yêu nhau. Có phũ phàng không? Quá phũ phàng. Anh đã chia tay nó đúng vào cái ngày kỉ niệm của hai đứa. Và ngày hôm đó, anh vẫn như thường lệ, tặng nó một phong chocolate đắng. Nó không nín kén anh. Chính xác hơn là nó quá sốc, sốc đến nỗi đầu óc không còn nhận thức được tín hiệu gì từ sau lời chia tay của anh nữa. Đến khi nó kịp tỉnh ngộ ra thì nó đã thấy mình đang ngồi ở nhà, trên bàn là thanh chocolate đắng anh tặng hôm nay. Anh đã về từ bao giờ rồi. Nó bàng hoàng. Phải sau giai đoạn sốc, một cô gái sau khi bị người yêu nói chia tay sẽ đến giai đoạn đau khổ. Nó đau khổ, buồn bã, nước mắt nó không ngừng tuôn rơi. Nó hoang mang. Nó không hiểu vì sao anh lại chia tay với nó. Nó với anh không hề cãi nhau mà cũng không thể cãi nhau hay mẫu thuẫn hay anh giận nó vì lí do gì được, nó đã nghe lời anh thế cơ mà. Hai năm việc có anh là người yêu dường như đã trở thành một thói quen với nó, giờ không có anh nó biết làm sao đây?

2. Chương 2

Nó khóc lóc, nhưng rồi sau khi khóc hết nước mắt, nhìn thấy phong chocolate trên bàn, lòng nó thấy càng đau nhói và xót xa hơn. Nó bỗng muốn ăn cái gì đó. Thế là nó cầm thanh chocolate anh vừa tặng lên, đánh số 20, nó vẫn có thói quen đánh số thứ tự vào từng thanh chocolate anh tặng. Nó muốn xem anh sẽ tặng nó tổng cộng bao nhiêu thanh chocolate. Nghĩ đến đây lòng nó lại đau nhói, nó đã nghĩ rằng con số phải nhiều hơn số 20, nhưng có lẽ đây sẽ là thanh chocolate cuối cùng mà anh tặng cho nó. Nó cắt thanh chocolate thứ 20 đi và lôi phong chocolate thứ nhất ra ăn. Vì sao nó lại không ăn ngay thanh vừa được tặng ư? Có lẽ chẳng có lí do cụ thể chỉ là vì nó thích thế thôi. Nó ăn, lúc đầu nó thấy đắng lắm không thể ăn được nhưng nó vẫn cố ăn, ăn như để thấy cổ họng mình giờ đây nghẹn đắng như chính thanh chocolate vậy. Nhưng rồi, nó ăn thì nỗi buồn trong lòng nó cũng dần biến đi. Nhưng thay vào đó không phải là một sự an ủi mà là niềm oán hận. Phải nó hận anh, đó cũng là giai đoạn bình thường đối với các cô gái sau khi chia tay người yêu. Cái đắng của thanh chocolate càng làm cho nỗi hận trong lòng nó dâng cao. Càng nhớ về những kỉ niệm đẹp trước đây của nó với anh, nó lại càng hận anh hơn. Hận anh sao đã cho nó những kỉ niệm đẹp như vậy rồi giờ lại nỡ bỏ nó đi? Hận anh phụ tình nó. Hận anh chia tay nó không lí do. Rồi nó lại quay sang oán trách bản thân mình sao khờ vậy? Sao suốt thời gian qua cái gì cũng nghe theo anh? Sao suốt thời gian qua làm cô bạn gái ngoan của anh rồi cuối cùng vẫn bị anh đá? Nó kết thúc thanh chocolate

thứ nhất. Nó lau nước mắt. Mặt nó trở nên lạnh tanh, một vẻ mặt trước đây chưa từng tồn tại trên khuôn mặt nó. Phải nó đã thay đổi.

— Ê, độ này mày làm sao thế?

— Sao là sao?

— Mày thay đổi nhiều quá. Không còn như xưa nữa.

— Như xưa?

— Ngày xưa mày hiền lành, ngoan ngoãn là thế. Giờ mày thành cái gì vậy? Cãi nhau, đánh nhau với bạn trong lớp. Lại còn bày trò chống đối thầy cô nữa. Mày bị làm sao thế?

— Chẳng sao cả. Tao thích thế.

Nó nói rồi đứng lên, bỏ mặc con bạn với hàng loạt dấu hỏi trong đầu. Nó cười nhạt, phải nó đã thay đổi, nó không còn là con búp bê trong tay mọi người nữa. Làm búp bê thì cũng vẫn bị người ta đá, thế thì nó không muốn làm búp bê nữa. Nó thay đổi 180 độ, dường như nó đang muốn trả thù con người như mì trước kia của nó. Nó sống mà như phá đời vậy. Nó từ bỏ mọi thói quen trước đây. Nó không chơi với những người bạn trước đây nữa, hay chính xác hơn là họ cũng như cô bạn kia không thể chấp nhận được sự thay đổi của nó nên đã lần lượt bỏ nó để chơi với người khác, chỉ trừ một người. Phải có một người vẫn luôn ở cạnh nó, chơi với nó dù nó đã thay đổi, đó là cậu bạn cùng bàn với nó. Thậm chí nó còn cảm giác là sau khi nó thay đổi, cậu ta có phần cởi mở và chơi thân với nó hơn vậy. Vì là bạn cùng bàn và từ trước nó cũng khá quý cậu nhóc này, nên nó kể cho cậu khá nhiều chuyện giữa nó và anh suốt hai năm, kể cả việc nó bị đá, qua đó mà cậu cũng biết vì sao nó thay đổi. Cậu nhóc thường không quan tâm đến chuyện của nó lắm, nó muốn kể thì cậu ngồi nghe, chỉ đơn giản thế thôi. Nhưng thường là câu chuyện tai này sang tai kia rồi bay ra ngoài cửa sổ. Nhưng từ khi biết nó chia tay anh và đã thay đổi, cậu lại để ý đến nó hơn. Cậu thường thắc mắc không vì sao nó luôn ngồi một mình ăn những thanh chocolate đắng có đánh số vào những ngày nhất định trong năm, có những lần còn vừa ngồi ăn vừa khóc. Nhưng chỉ thắc mắc thôi chứ cậu không hỏi nó. Tất nhiên cậu chỉ biết về anh, người yêu cũ của nó chứ không hề biết về việc anh thường tặng nó chocolate đắng. Nhưng cậu đoán chocolate đắng đối với nó có một vị trí đặc biệt. Thấy nó thay đổi như vậy, cậu không những không bỏ mặc nó mà còn quan tâm, động viên, giúp đỡ nó nhiều hơn. Nhiều lần thấy nó ngồi khóc một mình, cậu thấy thương nó, biết nó vẫn chưa quên được anh. Lúc đầu là không quan tâm, dần cậu cảm thấy bức mình khi thấy nó cứ đau khổ vì một thứ đã qua như vậy, nhưng rồi cậu lại cảm thấy khi thấy nó khóc như vậy, hình như trong lòng cậu có cảm giác đau.

Vì nó thay đổi, vì mọi người không chấp nhận sự thay đổi của nó, vô tình đẩy nó lại gần hơn với cậu. Hai đứa trở nên thân thiết hơn, nói chuyện nhiều hơn. Tuy nó giờ đây không còn dịu dàng nhẹ nhàng mà luôn lớn tiếng cãi nhau, thậm chí là không ngại dùng đến vũ lực khi cãi nhau thua nhưng sao cậu thích nó như thế hơn. Cậu dần hiểu được cá tính của nó, rằng dù nó đã thay đổi, trở nên mạnh mẽ hơn nhưng bên trong nó vẫn vậy, vẫn yếu đuối dễ bị tổn thương hơn ai hết. Dần dần cậu nhận ra hình như mình thích nó.

Hôm nay chính là ngày kỉ niệm hai năm nó và anh chia tay nhau. Suốt hai năm, nó không gặp anh lấy một lần. Nó không muốn gặp và anh cũng không xuất hiện trước mặt nó. Không một tin nhắn hay cuộc điện thoại hỏi thăm từ anh suốt hai năm, anh đã thực sự bóc hơi khỏi cuộc sống của nó. Lúc đầu nó cứ nghĩ rằng anh rất quan trọng với nó, rằng nó sẽ không thể quên anh được. Nhưng rồi thời gian là liều thuốc tốt nhất. Nhưng không chỉ có vậy, nhờ có cậu bạn ngồi cạnh mà nó cảm thấy việc không có anh bên cạnh cũng không có gì là quá khủng khiếp. Suốt hai năm qua, cậu ta luôn ở bên nó, chấp nhận sự thay đổi của nó, thậm chí cậu ta còn giúp nó sống tốt hơn, sống thật với chính mình, giúp nó tìm lại nó, chung hoà giữa con người mới với con người trước đây của nó, giúp nó tìm ra đâu mới là con người thật của mình, con người mà anh không biết đến. Nó chưa từng nghĩ cậu bạn đó lại có thể giúp nó nhiều như vậy. Hình ảnh của cậu ta cũng dần thay thế hình ảnh của anh trong lòng nó. Nhưng có một thói quen mà nó vẫn chưa hề bỏ, đó là cứ đến ngày kỉ niệm của anh và nó là nó lại lúi lúi thanh chocolate anh tặng ra ăn. Sau hai năm, hôm nay nó lại làm vậy. Và thanh chocolate hôm nay sẽ là thanh chocolate cuối cùng anh tặng nó, thanh anh tặng nó vào ngày anh nói lời chia tay với nó. Nghĩ lại chuyện hai năm trước, nó chợt bật cười, nụ cười có phần giả tạo như nó đang cười chính bản thân mình vậy, cười sự khờ dại của mình khi tin anh. Tuy giờ đây tình cảm với anh trong nó đã nhạt nhòa dần nhưng anh vẫn như một vết sẹo trong lòng nó, một vết sẹo khắc

sâu quá chưa hề phai nhoà. Có chăng chỉ là nó đã tập quen với việc sống cùng với vết sẹo đó cũng như nó đã quen với vị đắng của chocolate đắng. Mỗi tình đầu bao giờ cũng rất sâu đậm. Nó bóc thanh chocolate ra, nhưng chưa kịp ăn thì một phong thư đã rơi ra. Nó cầm lên và nhận ra nét chữ của anh...

3. Chương 3

Nó bắt đầu đọc, đúng nét chữ của anh hai năm về trước:

”Cưng à! ANh xin lỗi em! Em là một cô gái tốt. Em hiền lành, luôn nghe lời anh. Anh đã nhận ra điều đó ngay từ khi yêu em. Anh cứ nghĩ rằng đó là bản chất của em và anh yêu em cũng chính vì điều đó. Nhưng có lẽ anh đã nhầm cưng à! Anh nhận ra mình đã nhầm sau một thời gian chúng mình yêu nhau. Em không thích chocolate đắng đúng không? Anh nhận ra điều đó từ nét mặt em. Nhưng em không hề nói với anh điều đó. Lúc đầu anh đã nghĩ rằng là vì em trân trọng món quà anh tặng nên em mới không nói ra là em không thích. Nhưng rồi anh nhận ra là không phải như vậy. Cưng à, lí do là em đã không thành thật với bản thân mình hay em đang không thành thật với anh? Không phải chỉ có mỗi về vấn đề quà cáp mà còn về rất nhiều chuyện khác nữa, em đều như vậy. Rồi dần dần, anh cảm thấy mình không thể chấp nhận điều đó được nữa. Lần nào anh cũng tặng em chocolate đắng để chờ một ngày em sẽ nói với anh là em không thích. Nhưng em đã không làm vậy. Nhưng anh chỉ hoàn toàn thất vọng cho đến ngày hôm qua, khi anh tình cờ về nhà em và thấy rất nhiều thanh chocolate anh từng tặng em trong tủ lạnh. Em đã không hề cố thử ăn nó. Qua đó, anh hiểu là em đang không thành thật với anh, việc em không động đến những thanh chocolate đây là khi em đang thành thật với bản thân mình. Nhưng sao em lại không thành thật với anh, tại sao lại nói em rất thích ăn chocolate anh tặng khi em còn chưa từng thử ăn chúng? Yêu nhau hai năm mà anh không thể hiểu được em, và bây giờ anh quyết định là mình nên dừng lại. Anh chỉ có thể nói là anh xin lỗi.

Nhưng cưng à! Em có biết tại sao anh lại tặng em chocolate đắng không? Vì anh thích ăn chocolate đắng. Lúc mới ăn em sẽ cảm thấy chúng rất đắng, rất khó ăn nhưng nếu từ từ cảm nhận, em sẽ thấy được vị ngọt của nó. Tin anh đi, thật đấy. Và con người cũng vậy. Có lẽ anh đã hi vọng em sẽ là một con người như thế chẳng? Anh vẫn luôn cảm thấy em là con người như vậy. Em có là con người như thế hay không? Sau hai năm anh vẫn không dám chắc điều đó. Chính vì điều đó, anh cảm thấy như mình không thể hiểu em, hay đúng hơn là em không cho anh cơ hội để hiểu em. Mỗi quan hệ này, anh không thể tiếp tục được nữa. Anh chỉ muốn nói rằng, có lẽ em cũng không thực sự yêu anh đâu vì nếu yêu anh, em sẽ cho anh thấy con người thật của em chứ không phải con người chuẩn mực như thế. Tình yêu không cần sự chuẩn mực em à nó cần sự chân thật từ cả hai. Anh chỉ muốn nói rằng hi vọng nếu một ngày có thể gặp lại nhau, anh sẽ được nhìn thấy con người thật của em nhé. Chúc em sớm tìm được người em thực sự yêu...”

Gấp bức thư lại, nó mỉm cười. Nụ cười hạnh phúc ư? Cũng không hẳn nhưng đó chắc chắn không phải là nụ cười buồn. Sự thật đã rõ ràng. Thì ra anh không xấu xa như nó tưởng, chỉ là anh đã nhìn ra con người thật của nó trước cả nó mà thôi...

__ Này!

__ Cái gì đây?

__ Cho cậu.

__ Hả? Vì sao?

__ Vì tôi thích cậu. Và tôi muốn cậu làm bạn gái của tôi.

__ Tại sao lại là chocolate đắng?

__ Vì tôi thấy cậu hay ăn nên nghĩ là cậu thích. Tôi không thích ăn chocolate đắng nhưng sau khi thử, thì tôi cảm giác nó giống cậu.

__ Thật sao?

__ Thật. Trước khi cậu chia tay anh ta tôi cảm thấy cậu thật là một đứa con gái hết sức nhàn chán, luôn luôn chỉ tuân theo một khuôn mẫu mà mọi người đặt ra cho cậu. Sau khi cậu chia tay anh ta, tôi cảm thấy

cậu thú vị hơn trước rất nhiều. Bên ngoài cậu có vẻ khó gần, mạnh mẽ, bạo lực, ai nhìn cũng kết luận một cậu là cậu rất đanh đá, không khác gì sư tử Hà Đông. Chocolate đắng cũng vậy. Chính vị đắng của nó khiến ít người muốn ăn nó, nghĩ nó không ngon, vị quá mạnh. Nhưng nếu cậu cảm nhận kĩ hơn sẽ nhận ra chocolate đắng cũng có vị ngọt riêng của nó. Như cậu cũng vậy. Chơi lâu với cậu, tôi nhận ra rằng thực ra tuy cậu đã thay đổi nhưng cậu vẫn là cậu, cậu chỉ là trở về với con người thật của mình thôi. Dù bên ngoài cậu có mạnh mẽ, hung hăng ngạo mạn đến đâu thì cậu vẫn rất mềm yếu, dịu dàng. Những lần cậu ngồi khóc một mình, những lần cậu tâm sự với tôi, cái cách cậu cố gắng giấu nước mắt mỗi khi buồn đã giúp tôi hiểu ra điều đó, và tôi thích cậu vì điều đó. Làm bạn gái tôi nhé?...

4. Chương 4

Nó nhìn cậu bạn của mình. Ngạc nhiên, một tuần trước nó biết được sự thật sau khi đọc thư của anh, giờ lại nhận được lời tỏ tình của cậu bạn cùng bàn. Trước đây nó nghĩ rằng mình vẫn yêu anh, nếu anh không lừa dối nó, nó sẽ sẵn sàng tha thứ cho anh. Nhưng sau khi biết là anh không lừa dối nó, nó đã tha thứ cho anh nhưng nó lại không cảm thấy là mình cần anh nữa. Nó không còn cần anh hay đúng như anh nói là nó chưa bao giờ thực sự yêu anh. Cậu trả lời lúc này cũng không thực sự quan trọng nữa vì nó biết bây giờ ai mới là người quan trọng với nó bây giờ. Nó mỉm cười đưa tay đón lấy thanh chocolate từ tay cậu bạn, nhẹ nhàng nói:

__ Tôi không thích ăn chocolate đắng. Lần sau, hãy tặng tôi chocolate từ 60 đến 70% thôi nhé. Tôi thích ăn loại đó.

Nói rồi, nó mỉm cười rồi bước đi để lại cậu nhóc với nụ cười hạnh phúc như không tin vào những gì mình được nghe thấy.

Đêm hôm đó, nó ngồi bóc thanh chocolate ra ăn. Có lẽ nó sẽ không ăn chocolate đắng trong một thời gian dài nữa. Nó vừa ăn vừa mỉm cười. Chocolate đắng đối với nó gắn liền với mối tình đầu với anh nhưng với cậu bạn của nó thì lại là gắn liền với nó, với một sự rung cảm, một tình yêu mới chớm nở. Hôm nay nó mới biết suốt thời gian qua, cậu ấy đã rất quan tâm đến nó. Những lần nó khóc, mọi tâm tư, suy nghĩ của nó, cậu ấy đều biết, đều theo sát nó, lặng lẽ để nó không biết rằng cậu quan tâm đến nó. Nghĩ đến đây, nó bật cười rồi tự nói với bản thân:

__ Hoá ra là cậu đã để ý đến tôi từ lâu như vậy. Cậu giỏi che giấu quá đấy. Nhìn cậu thật không đoán được cậu lại có thể là người như thế, nguy hiểm thật, chắc giờ tôi phải bắt đầu tìm hiểu cậu thôi. Nếu cậu bảo tôi là chocolate đắng thì cậu chắc cũng không phải là chocolate sữa rồi. Cậu là chocolate...rượu chẳng?...

Đêm hôm đó, có hai con người ở hai ngôi nhà cách nhau không xa, cùng ngắm sao, cùng mỉm cười, cùng hạnh phúc và cùng đắm chìm trong vị chocolate: Chocolate đắng và chocolate rượu...

5. Chương 5 The End

Cảm ơn mọi người đã theo dõi chuyện của mình từ đầu đến giờ và ỉnh những đánh giá nhận xét rất chân thành. Cảm hứng của câu chuyện này đơn giản là từ một lần bản thân mình được trải nghiệm cảm giác ăn chocolate đắng. Lần đầu tiên ăn thực sự là rất đắng, cảm giác không khác gì uống thuốc. Về sau khi đã dần quen với vị đắng thì cảm giác rất tuyệt. Lúc đó mình đã nghĩ ra câu chuyện này. Nội dung không quá phức tạp, không có quá nhiều kịch tính vì mình muốn đây là một câu chuyện nhẹ nhàng, đơn giản, một thanh bằng cho cuộc sống vốn đã nhiều âm trầm và bổng. Kết truyện ở đây hi vọng có thể làm ọi người cảm thấy hài lòng và thoải mái hoặc ít nhất cũng là không thất vọng vì đã đọc truyện của mình. Thank u!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chocolate-dang>